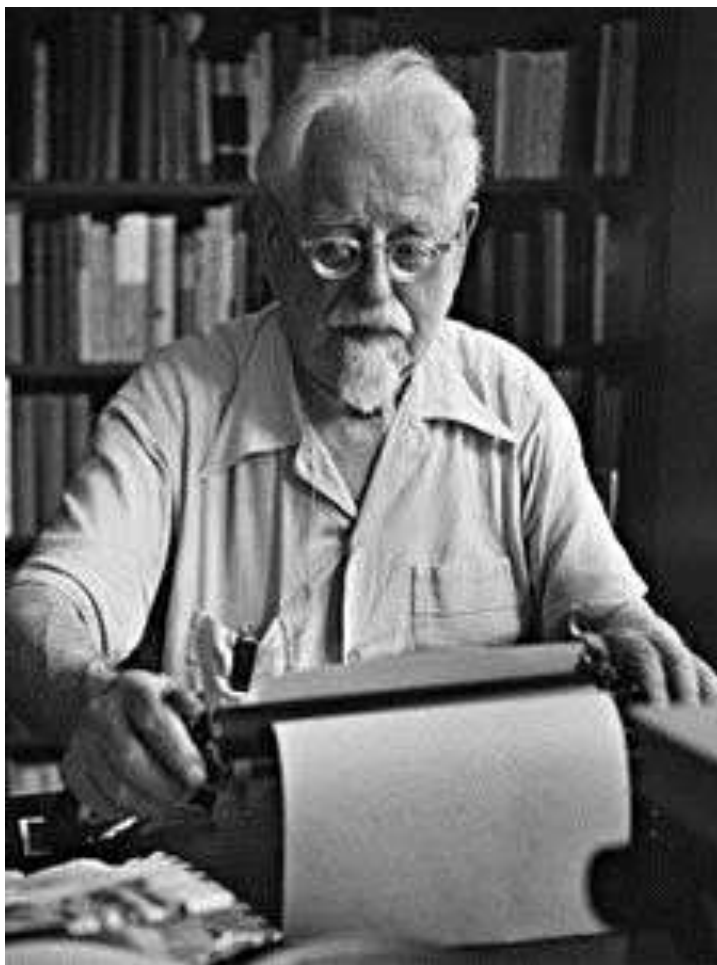

Rudolf Rocker, 1873-1958

Ο Ρούντολφ Ρόκερ ήταν μια από τις πιο δημοφιλείς φωνές στο αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα. Γεννήθηκε στη Μαγεντία της Γερμανίας στις 25 Μαρτίου του 1873. Ο ελευθεριακός και δημοκρατικός χαρακτήρας της σκέψης του οφείλει πολλά στο αντιπρωσσικό, φεντεραλιστικό πνεύμα της γενέτειράς του. «Τα δημοκρατικά αισθήματα αυτής της περιοχής της Γερμανίας ήταν ενσωματωμένα μέσα στα έθιμα του λαού ... ως αποτέλεσμα των πολλών επιρροών της μεγάλης Γαλλικής Επανάστασης», θα γράψει ο ίδιος στον 1^ο τόμο των Αναμνήσεων του («Η νεότητα ενός επαναστάτη», Μπουένος Άιρες, 1947). Ένα μεγάλο μέρος του λαού της Μαγεντίας κράτησε ευνοϊκή στάση, θα μας θυμίσει πάλι ο Ρόκερ, απέναντι σε έναν από τους σημαντικότερους αντίπαλους του Βίσμαρκ και της Πρωσικής κρατικής πειθαρχίας, τον Νότιο-Γερμανό φεντεραλιστή Constantin Frantz.

Χάνοντας και τους δύο γονείς του σε πολύ μικρή ηλικία, μεγάλωσε σε ορφανοτροφείο. Περνώντας από διάφορα επαγγέλματα, κατέληξε να γίνει Βιβλιοδέτης, γεγονός που του επέτρεψε να έλθει σε επαφή και να «καταβροχθίσει» μία τεράστια ποσότητα βιβλίων. Συγχρόνως, μέσω του θείου του Rudolf Naumann, ήλθε σε επαφή με τις σοσιαλιστικές ιδέες της εποχής. Έγινε μέλος των «Jungen» («Νέοι»), μιας ομάδας που λειτουργούσε μέσα στα πλαίσια του Γερμανικού Σοσιαλδημο-κρατικού Κόμματος (του SPD). Οι «Jungen» χαρακτηρίζονταν από μία αντιδογματική και ελευθεριακή στάση, που τους έφερνε σε αντίθεση με το συγκεντρωτικό- κρατιστικό πνεύμα του Μαρξ και του Λασσάλ, που επικρατούσε μέσα στη Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία. Μέσα στα πλαίσια των Jungen», ο Ρόκερ άρχισε να διαμορφώνει την άποψη ότι ο μετασχηματισμός της κοινωνίας δεν είναι ένα απλό οικονομικό ζήτημα, ένα ζήτημα «γεμάτης κοιλιάς», αλλά ένα ζήτημα πολιτισμού, που θα πρέπει να βασίζεται κυρίως στο σεβασμό της προσωπικότητας και στην ελεύθερη πρωτοβουλία των ανθρώπων. Γνώρισε τον Γουσταύο Λαντάουερ, έναν από τους σημαντικότερους Γερμανούς αντιεξουσιαστές και διάβασε για πρώτη φορά την αναρχική εφημερίδα «Freiheit» («Ελευθερία»), που εξέδιδε ο Γερμανός αναρχικός Γιόχαν Μοστ.

Στο Σοσιαλιστικό Συνέδριο των Βρυξελλών, τον Αύγουστο του 1891, ήλθε πιο κοντά στον αναρχισμό και κατανόησε τη βαθύτατη διαφορά μεταξύ του κρατιστικού σοσιαλισμού και του ελευθεριακού αναρχισμού.

Γνώρισε πολλούς νεαρούς Γερμανούς αναρχικούς, συνδέθηκε φιλικά και επηρεάστηκε σημαντικά από τον σπουδαίο Ολλανδό αναρχικό Ντομέλα Νι Βένχους. Αμέσως αναλαμβάνει δράση. Επιστρέφοντας στη Γερμανία, εισαγάγει από το Βέλγιο, παράνομα, έντυπο επαναστατικό υλικό, γιατί στη Γερμανία απαγορευόταν νομικά κάθε σοσιαλιστική και αναρχική δραστηριότητα. Ανάμεσα στο υλικό που εισήγαγε, ήταν το «Θεός και Κράτος» του Μπακούνιν και η «Αναρχική Ηθική» του Κροπότκιν. Δραστηριοποιείται μέσα στα πλαίσια της «Ένωσης των Ανεξαρτήτων Σοσιαλιστών», που δημιουργήθηκε το 1891 από αντικοινοβουλευτικά και αντισυγκεντρωτικά στοιχεία που αποχώρησαν από το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα. Ο Ρόκερ εξελίχθηκε σε έναν από τους ικανότερους ελευθεριακούς ρήτορες και ακτιβιστές, γεγονός που τον ανάγκασε, για να αποφύγει τη δίωξη, να εγκαταλείψει τη Γερμανία και να καταφύγει ως πολιτικός πρόσφυγας στη Γαλλία.

Μέσω Βιέννης, φθάνει στο Παρίσι στις 30 Δεκεμβρίου του 1893. Εργάζεται ως βιβλιοδέτης και συνάπτει στενή φιλία με τον εκδότη της αναρχικής εφημερίδας «Εξέγερση» Ζαν Γκραβ. Έρχεται σε επαφή με τις Γαλλικές αναρχικές ομάδες και κυρίως με τις ομάδες των αναρχικών Εβραίων της Γαλλίας. Παίρνει μέρος στη διαμάχη, που είχε ξεσπάσει τότε στους χώρους των Γάλλων αναρχικών, μεταξύ των υποστηρικτών της «προπαγάνδας δια του γεγονότος» και των υποστηρικτών του επαναστατικού συνδικαλισμού και είναι τότε που για πρώτη φορά ασπάζεται τις Βασικές αρχές του αναρχοσυνδικαλισμού.

Η παραμονή του, όμως, στη Γαλλία επρόκειτο να είναι σύντομη. Το 1894, μετά τη δολοφονία του Καρνώ και τη Δίκη των Τριάντα, η Γαλλική αστυνομία εξαπέλυσε ένα ανθρωποκυνηγητό εναντίον των αναρχικών και ο Ρόκερ, προκειμένου να αποφύγει τη σύλληψη, στις 31 Δεκεμβρίου του 1894 εγκατέλειψε το Παρίσι και κατέφυγε στο Λονδίνο.

Η Μεγάλη Βρεταννία, με τη μεγάλη της δημοκρατική παράδοση, αποτελούσε την εποχή εκείνη ένα ασφαλές καταφύγιο για όλους τους επαναστάτες που καταδιώκονταν από τις αυταρχικές κυβερνήσεις των χωρών τους. Μέχρι την έκρηξη του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου, το 1914, θα παραμείνει στη Μεγάλη Βρεταννία, εκτός από ένα συντομότατο διάστημα παραμονής του στις Ηνωμένες Πολιτείες, το 1898. Στη Μεγάλη Βρεταννία θα γνωρίσει τον Πέτρο Κροπότκιν, την Λουίζα Μισέλ, τον Ερρίκο Μαλατέστα, κ.α. Θα δραστηριοποιηθεί κυρίως μέσα στα πλαίσια του αναρχικού κινήματος του Λονδίνου, εκτός από δύο μικρά διαστήματα δραστηριοποίησης του στο Ληντς και στο Λίβερπουλ: στο Ληντς παρέμεινε από τα μέσα κυρίως του 1901 μέχρι το Σεπτέμβριο του 1902, ενώ στο Λίβερπουλ ανέλαβε τη σύνταξη της εφημερίδας των αναρχικών Εβραίων της περιοχής, εκδίδοντας 8 τεύχη από τις 29 Ιουλίου μέχρι τις 17 Σεπτέμβρη του 1898.

Το 1896, αφού έμαθε τη διάλεκτο των Εβραίων «γίντις» (μικτή διάλεκτος των Εβραίων της Αμερικής και της Ευρώπης, αποτελούμενη από λέξεις Εβραϊκές, Γερμανικές και Σλαβονικές), άρχισε να γράφει στην εφημερίδα των Εβραίων αναρχικών του Λονδίνου «Ο Φίλος των Εργατών» και ένα από τα πρώτα του κείμενα αναφερόταν στη Παρισινή Κομμούνια του 1871. Από το 1898 μέχρι το 1914 αναλαμβάνει τη σύνταξη του «Φίλου των Εργαζομένων» και κατά τη διάρκεια της μεγάλης εργατικής απεργίας του 1912 θα καταφέρει να εκδίδεται καθημερινά. Το 1900 θα γράφει στην εφημερίδα 25 κείμενα μέσα από τα οποία διατυπώνει μία συγκροτημένη κριτική στον ιστορικό υλισμό των μαρξιστών και αποκρούει κάθε εγκλεισμό της σκέψης μέσα σε δόγματα, που οδηγούν, σύμφωνα με τον Ρόκερ, στην τυραννία. Από το 1900 μέχρι το 1908 εξέδιδε και το μηνιαίο περιοδικό «Ζερμινάλ», που με τον υπότιτλο του αυτοπροσδιοριζόταν ως «όργανο της αναρχικής ιδέας για τον κόσμο».

Το αίσθημα της δικαιοσύνης, που ήταν βαθειά χαραγμένο μέσα του, δεν μπορούσε να τον αφήσει ασυγκίνητο μπροστά στα βάσανα των Εβραίων εργαζομένων της Ανατολικής Πλευράς του Λονδίνου και έγινε ένα μαζί τους. Υπήρχαν τότε -θα γράφει αργότερα στην αυτοβιογραφία του- χιλιάδες ανθρώπων που δεν είχαν ούτε κρεβάτι να κοιμηθούν και που κουλουριάζονταν τις νύχτες σε κάποιες βρώμικες γωνιές όπου η αστυνομία δεν μπορούσε να τους ενοχλήσει. Στην Ανατολική Πλευρά θα κάνει και την πρώτη του ομιλία στο Λονδίνο με θέμα «Η σημασία του Καρλ Μαρξ και του Λασσάλ για το εργατικό κίνημα». Η ομιλία έγινε στις 18 Νοεμβρίου του 1895, αλλά επαναλήφθηκε, λόγω της μεγάλης της επιτυχίας, δύο φορές: στις 29 Νοεμβρίου 1895 και στις 3 Ιανουαρίου 1896. Το 1902, οι Εβραϊκές αναρχικές ομάδες του Λονδίνου ανέθεσαν στον Ρόκερ την προετοιμασία ενός αναρχικού συνεδρίου, που διεξήχθη επιτυχώς στις 25 και 26 Δεκεμβρίου του 1902 και κατέληξε στην ίδρυση της Ομοσπονδίας των Εβραϊκών Αναρχικών Ομάδων της Μεγάλης Βρεταννίας και του Παρισιού.

Εκτός από την ενεργό συμμετοχή στο Εβραϊκό αναρχικό κίνημα, αγωνίσθηκε με τόλμη εναντίον των αντί εβραϊκών πογκρόμς. Στη μεγάλη διαδήλωση που έγινε το 1903 εναντίον ενός αντί εβραϊκού πογκρόμ και κατά την οποία 25.000 άτομα είχαν συγκεντρωθεί στο Hyde Park του Λονδίνου, ο Ρόκερ ήταν ένας από τους Βασικούς ομιλητές. Η μέγιστη, όμως,

προσφορά του Ρόκερ ήταν η συμβολή του στην κατάργηση του λεγόμενου sweating system, ένα εργασιακό σύστημα σκληρής εκμετάλλευσης των Εβραίων εργατών από τους Άγγλους καπιταλιστές. Αυτό το σύστημα εργασίας -από την αγγλική λέξη sweat= ιδρώτας χαρακτηριζόταν από βαρεία, σκληρή και πολύωρη εργασία έναντι πάρα πολύ μικρής αμοιβής· στην ελληνική γλώσσα θα μπορούσε να αποδοθεί περιφραστικά σαν «δουλειά που σου βγαίνει το λάδι για πενταροδεκάρες». Μέχρι τη μεγάλη απεργία του 1912, ήταν νόμιμο και υπήρχαν μάλιστα εργοστάσια που λειτουργούσαν αποκλειστικά με αυτό το σύστημα και για αυτό ονομάζονταν sweat shops. Το 1912, η μεγάλη απεργία των Άγγλων και των Εβραίων εργατών της υφαντουργίας οδήγησε στην κατάργηση αυτού του συστήματος εργασίας. Πολλά χρόνια μετά, με αφορμή το θάνατο του Ρόκερ το 1958, τα «Εβραϊκά Χρονικά» θα γράψουν για τον Ρόκερ: «υπήρξε ο άνθρωπος που ενέπνευσε, οργάνωσε και οδήγησε τη μεγάλη απεργία των Εβραίων εργατών της υφαντουργίας το 1912, που έθεσε ένα οριστικό τέλος στο sweating system.

Με την έκρηξη του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου, συνελήφθη και κλείσθηκε σε στρατόπεδο αιχμαλώτων στη Μεγάλη Βρεταννία. Ο διεθνισμός του και η συνακόλουθη αντιμιλιταριστική, αντιεθνικιστική στάση του ήλθαν αντιμέτωπα με τη συλλογική αντιγερμανική υστερία των μαζών της Μεγάλης Βρεταννίας και έτσι συνελήφθη στις 2 Δεκεμβρίου του 1914. Αργότερα, το 1925 στο Βερολίνο, θα γράψει τις «Αναμνήσεις από ένα Αγγλικό Στρατόπεδο Αιχμαλώτων». Πέρα από τη στέρηση της ελευθερίας του, εκείνο που ήταν περισσότερο οδυνηρό για τον Ρόκερ ήταν η παραίτηση των σοσιαλιστικών κομμάτων αλλά και των λαϊκών μαζών από τις αντιμιλιταριστικές, αντιεθνικιστικές αρχές και η στράτευση τους στο πλευρό των κυβερνήσεων τους. Από αυτή τη στιγμή, ο Ρόκερ, βλέποντας τους λαούς να σφάζονται ο καθένας για το δικό του έθνος, άρχισε να συνειδητοποιεί βαθειά τη βλαπτική επίδραση του εθνικισμού (της δημιουργίας και της εξέλιξης του έθνους- κράτους) ως παράγοντα ασυμβίβαστου με την ανθρώπινη αλληλεγγύη, την ελευθερία και τον ανθρώπινο πολίτη. Λίγο πριν το τέλος του πολέμου, το Μάρτιο του 1918 απελάθηκε στη Γερμανία. Στην αρχή δεν έγινε δεκτός από τις Γερμανικές αρχές και πήγε ένα διάστημα στην Ολλανδία, αλλά τελικά εγκαταστάθηκε στο Βερολίνο, το Νοέμβριο του 1918.

Φθάνοντας στη Γερμανία, άρχισε αμέσως να δραστηριοποιείται μέσα στα πλαίσια του Ελεύθερου ενοποιημένου Συνδικάτου των Γερμανών Εργαζομένων, που είχε δημιουργηθεί το 1897 από επαναστατικά σοσιαλιστικά στοιχεία που ήλθαν σε σύγκρουση με τη συγκεντρωτική κρατιστική λογική των σοσιαλδημοκρατικών συνδικάτων. Ο Ρόκερ αγωνίσθηκε και πέτυχε το συνδικάτο αυτό να αποδεχθεί στο 22^ο Συνέδριο του που διεξήχθη από τις 27 μέχρι τις 30 Δεκεμβρίου του 1919 τις βασικές αρχές του επαναστατικού συνδικαλισμού, δηλαδή «την άρνηση του Κράτους και του κοινοβουλευτισμού». Έτσι, μετατράπηκε σε ένα αναρχοσυνδικαλιστικό συνδικάτο και μετονομάσθηκε σε «Ελεύθερη Ένωση των Γερμανών Εργαζομένων». Ο αριθμός των μελών του έφθασε τις 120.000 και η εβδομαδιαία εφημερίδα του «Ο Συνδικαλιστής» πουλούσε 100.000 φύλλα. Μετά την ήττα της Δημοκρατίας των Συμβουλίων της Βαυαρίας (Φεβρουάριος του 1919), ο Ρόκερ θα συλληφθεί από τα όργανα του Σοσιαλδημοκράτη Νόσκε και θα φυλακισθεί για έξι εβδομάδες με την κατηγορία ότι ήταν «ένας επικίνδυνος αναρχικός αγκιτάτορας». Με την αποφυλάκιση του, άρχισε να συγκεντρώνει το υλικό για το μεγάλο του έργο «Εθνικισμός και Πολιτισμός», θεωρώντας τον εθνικισμό ως τον μεγαλύτερο εχθρό της δημοκρατίας και του σοσιαλισμού.

Με το ευρύ φιλελεύθερο πνεύμα του, ήταν από τους πρώτους αναρχικούς που συνέλαβε τον καταπιεστικό χαρακτήρα του μπολσεβίκικου καθεστώτος που είχε εγκαθιδρυθεί στη Ρωσία και άσκησε τη δριμεία κριτική του πριν ακόμη γίνουν γνωστές έξω από τη Ρωσία οι άμεσες μαρτυρίες της Γκόλντμαν, του Μπέρκμαν, του Αρσινόβ και του Σαπίρο σε ένα άρθρο του με τον τίτλο «Το Σύστημα των Σοβιέτ και η Δικτατορία», που δημοσιεύθηκε στις 15 Μαΐου του 1920 στην εφημερίδα «Ελεύθερη Εργατική Φωνή» των Εβραίων αναρχικών της Νέας Υόρκης. Σ' αυτό του το άρθρο, ο Ρόκερ συνέλαβε την ανακολουθία που υφίσταται μεταξύ της ιδέας της Σοβιετικής (συμβουλευτικής) οργάνωσης της κοινωνίας, από τη μια, και της ιδέας της Δικτατορίας, από την άλλη. Το σύνθημα των αναρχικών -έγραφε- πρέπει να είναι: «Όλη η εξουσία στα Σοβιέτ• Καμία εξουσία πάνω απ αυτά». Το άρθρο έγινε ευρύτερα γνωστό, αφού μετεφράσθηκε και δημοσιεύθηκε και στους Γαλλικούς «Le Temps Nouveaux» (Αύγουστος-Σεπτέμβριος του 1920). Το 1921, εκδίδεται στο Μπουένος Άιρες το Βιβλίο του «Σοβιέτ ή Δικτατορία» και στο Βερολίνο «Η χρεοκοπία του Ρωσικού Κρατικού Κομμουνισμού». Επίσης, την ίδια χρονιά εκδίδεται πάλι στο Βερολίνο το έργο του «Αναρχισμός και Οργάνωση».

Το 1922, ως αντίβαρο στην επιχειρούμενη μέσω της Κομμουνιστικής Διεθνούς υποταγή του διεθνούς εργατικού κινήματος στα κελεύσματα του μπολσεβίκικου κράτους, πρωτοστάτησε στην ίδρυση της ΑΙΤ (της Διεθνούς Ένωσης των Εργαζομένων). Η ΑΙΤ δημιουργήθηκε στο Συνέδριο του Βερολίνου, που διεξήχθη από τις 25 Δεκεμβρίου του 1922 μέχρι τις 2 Ιανουαρίου του 1923, και ο Ρόκερ εκλέχθηκε, μαζί με τον Σούχου και τον Σαπίρο, μέλος της Διεθνούς Γραμματείας.

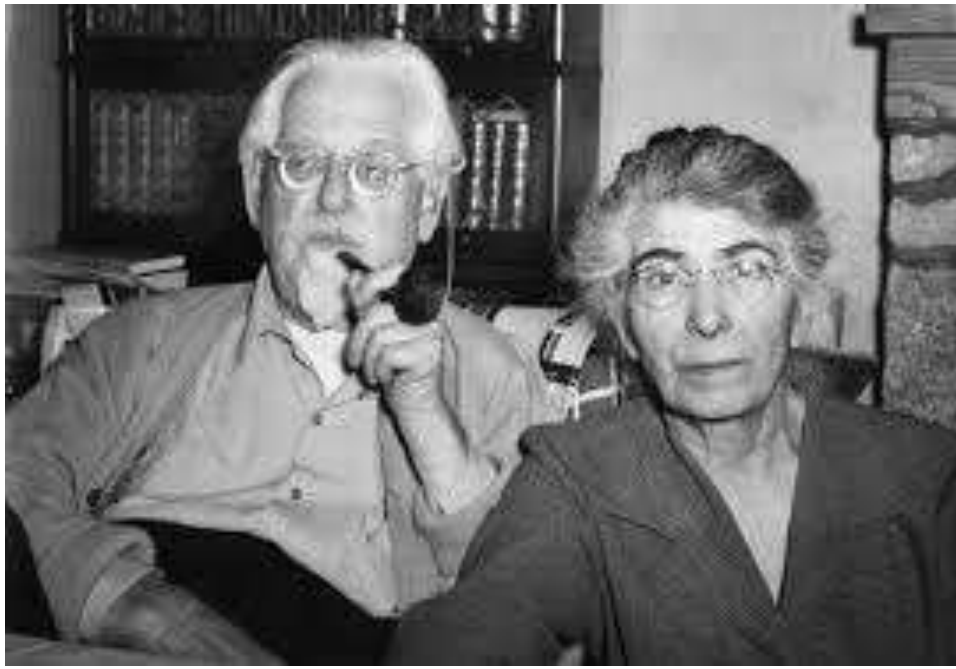
Το 1922, εκδίδεται στο Μπουένος Άιρες το βιβλίο του «Καλλιτέχνες και Επαναστάτες: λογοτεχνικά και κοινωνικά γραπτά». Το 1924, εκδίδεται στο Βερολίνο ένα βιβλίο του αφιερωμένο στο Γερμανό αναρχικό Γιόχαν Μοστ, με εισαγωγή του Μπέρκμαν και με τίτλο «Γιόχαν Μοστ: η Ζωή ενός Επαναστάτη». Το 1928, εκδίδεται στη Βαρκελώνη το βιβλίο του «Ιδεολογία και τακτική του σύγχρονου προλεταριάτου» και το 1930 στο Μπουένος Άιρες το «Επίκαιρα προβλήματα του αναρχισμού», ενώ το 1934, πάλι στο Μπουένος Άιρες, εκδίδεται το βιβλίο του «Δημιουργικός Σοσιαλισμός». Μέχρι την άνοδο του Χίτλερ στην κρατική εξουσία το 1933, θα έχει ολοκληρώσει και τη συγγραφή του μεγάλου του έργου «Εθνικισμός και Πολιτισμός».

Μετά τον εμπρησμό του Ράιχσταγκ από τους ναζί πήρε ξανά το δρόμο της εξορίας και έφθασε στη Γαλλία, όπου φιλοξενήθηκε για μερικές εβδομάδες στο σπίτι της Έμμας Γκόλντμαν στο Σαιντ-Τροπέζ. Με ομιλίες και προσωπικές συζητήσεις, προσπάθησε να κάνει κατανοητή τη μόνιμη απειλή που αποτελούσε για το εργατικό κίνημα και τις δημοκρατικές κατακτήσεις της Ευρώπης η άνοδος του Χίτλερ στην εξουσία, αλλά δεν βρήκε τη δέουσα ανταπόκριση. Οι περισσότεροι παρέμειναν φυλακισμένοι μέσα σε μία προοδευτική και αισιοδοξιστική αντίληψη της ιστορίας, αντίληψη που βρήκε την πιο ηλίθια και συγγόνως καταστρεπτική έκφραση της στην άποψη των Γερμανών Κομμουνιστών ότι «μετά το σύντομο διάλειμμα του Χίτλερ είναι η σειρά μας».

Φεύγοντας από τη Γαλλία, πήγε στην Αγγλία όπου έμεινε μερικούς μήνες και στις 27 Αυγούστου του 1933 έφθασε στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το 1937 θα εγκατασταθεί στο προάστιο Κρόμποντ της Νέας Υόρκης σε ένα σπίτι που του παραχώρησαν οι Εβραίοι αναρχικοί της Νέας Υόρκης, όπου θα ζήσει μέχρι το θάνατο του. Μεταξύ των πρώτων του γραπτών στις Ηνωμένες Πολιτείες ήταν δύο κείμενα του όπου με θέρμη υπερασπίστηκε την Ισπανική Επανάσταση και τους αναρχικούς: «Η Αλήθεια για την Ισπανία» (1936) και «Η Τραγωδία της Ισπανίας» (1937), δημοσιευμένα και τα δύο στην εφημερίδα των Εβραίων αναρχικών της Νέας Υόρκης «Ελευθερη Εργατική Φωνή». Το 1938, δημοσιεύεται στο Λονδίνο το βιβλίο του «Αναρχοσυνδικαλισμός: Θεωρία και πρακτική», όπου προβαίνει σε μία σύντομη περιγραφή της καταγωγής, των ιδεών και των δημιουργικών δραστηριοτήτων του αναρχοσυνδικαλισμού.

Κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου, ο Ρόκερ υποστήριξε τους Συμμάχους στον αγώνα τους εναντίον του Χίτλερ και του Ναζισμού και δεν υιοθέτησε τη γενικευμένη αντιπολεμική άποψη που είχε κρατήσει κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Έτσι, ήλθε σε σύγκρουση με πολλούς αναρχικούς που τον κατηγορήσαν ως ένα «φιλοπόλεμο στην υπηρεσία των ιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων». Ο Ρόκερ επέμενε στην άποψη του και μάλιστα υποστήριξε ότι αυτή βρίσκεται μέσα στα πλαίσια του ελευθεριακού αναρχισμού, αν αυτός νοείται ως ένα ανοικτό σύστημα σκέψης και όχι ως ένα δόγμα. Έβλεπε ότι με το ίδιο σθένος με το οποίο αντιμετώπισε από το 1920 τον κομμουνιστικό ολοκληρωτισμό των μπολσεβίκων έπρεπε να αντιμετωπίσει και τον χιτλερικό ναζισμό ως μία άλλη όψη του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Θεωρούσε τον ολοκληρωτισμό, τον ναζι-φασισμό και την εξαπόλυση του πολέμου από τον Χίτλερ εναντίον της Ευρώπης ως ιστορικούς παράγοντες που έθεταν υπό απειλή τις φιλελεύθερες και δημοκρατικές κατακτήσεις των λαών και τον ίδιο τον ανθρώπινο πολιτισμό.

Μετά το τέλος του Πολέμου δεν του επετράπη η είσοδος στη Γερμανία και έτσι παρέμεινε στο Κρομποντ της Νέας Υόρκης, γράφοντας και δίνοντας διαλέξεις. Το 1944, θέλοντας να υπενθυμίσει στους νέους του συμπατριώτες της Αμερικής τη σημαντικότητα της δικής τους φιλελεύθερης παράδοσης, δημοσίευσε το έργο του «Οι Πρωτοπόροι της Αμερικάνικης Ελευθερίας». Το 1945, δημοσιεύεται στο Μεξικό «Η επίδραση των απολυταρχικών ιδεών πάνω στο σοσιαλισμό», ενώ το 1946, στη Νέα Υόρκη, «Ο Μιχαήλ Μπακούνιν και η εποχή του». Με την επίμονη προτροπή του αναρχικού και ιστορικού Μαξ Νεττλώ, είχε αρχίσει να γράφει τις αναμνήσεις του, που εκδόθηκαν σε τρεις τόμους μεταξύ των ετών 1947-1952 στο Μπουένος Άιρες (1ος τόμος: 1947 με τίτλο «Η Νεότητα ενός Επαναστάτη», 2ος 1949 με τίτλο «Μέσα στην καταιγίδα. Χρόνια της εξορίας» και 3ος 1952 με τίτλο «Επανάσταση και Οπισθοδρόμηση»). Μετά το θάνατο του Μαξ Νεττλώ, δημοσίευσε, το 1950, στο Μεξικό το βιβλίο του «Μαξ Νεττλώ: Ο Ηρόδοτος της Αναρχίας». Το 1958, στις 10 Σεπτεμβρίου, πεθαίνει από έμφραγμα στο Κρομποντ.

Ο Rudolf Rocker και η συντρόφισά του Witkop Milly στις ΗΠΑ λίγο καιρό πριν το θάνατο του.

από Άνω Θρώσκω